

Aneb tak trochu zpátky do minulosti. Shodou okolností jsem při čištění emailů narazila na jeden prastarý, který obsahoval několik článků z doby, kdy byl Ešus štěňátko a další shodou okolností mi zrak padnul na článek, jak probíhalo seznamování Kosti a Ešusa. Asi nějaký ptačí období teď, že se to tak sešlo, nicméně..... já to sem s dovolením šoupnu. Když jsem se začetla, úplně živě se mi to vybavilo. Tak snad to pobaví i vás ostatní.

Tak jsem ani netušila, jak živo u nás při seznamování těch dvou bude. Netrvalo dlouho a estrádní režisér Brtník se rozhodl využít divácké úspěšnosti jím již jednou pořádaného pořadu s názvem Seznamte se, a tak jsme si dali repete. Oba hlavní představitelé ze sebe i tentokrát vydali to nejlepší co mohli a tak jsem se u plotny, kde jsem se pokoušela (musím podotknout, že úspěšně) ze zbytků mýdel vytvořit cosi dekorativního, opravdu nenudila.

Pernatec po předchozích zkušenostech dospěl k názoru, že je cosi jako ptačí Batman a tudíž se mu nemůže vůbec nic stát a šel do toho tentokrát opravdu zhusta a naplno. Náčelník Zrzavá Huba se tudíž nestačil divit, Brtník proplakal několik kapesníků a já úspěšně přestála několikero pokusu o žinfákrť.

Kořka byl totiž opravdu velmi neohrožená ptáka, takže Ash nejdřív zíral, když se mu na zkoušku andulák neohroženě proháněl před frňákem a pak ho málem porazilo, když se Kořka následně rozhodl ozkoušet jízdu na tygru. Zaparkoval Ashovi na zadnici - ovšem tak, aby na něj Ešus v žádném případě nemohl dosáhnout a užíval si vesele jízdy po bytě. Ash se kroutil jak žížala, poučil při tom očiska a vyplazoval snaživě jazýček, leč, bylo mu to na dvě věci. Hlavně tedy na nic.

Když si takhle pernatec otestoval, že na situaci se od minula nezměnilo vůbec nic a ten zrzavec je v podstatě „jen dost velkej a neškodnej chudák“, usoudil, že nastala ta pravá chvíle pro to, aby navázal tam, kde minule skončil. Přistál tedy opět na zemi a zvesela pochodoval proti Zrzavci, který údivem ztuhl. Musím ještě dodat, že veškeré Ashovo „příkoří“ bylo vždy bohatě kompenzováno pamlsky, aby mu bylo jasné, že se mu vyloženě vyplatí si té modré minislepice nějak moc nevšímat. Takže v podstatě úplně ukázkově předvedl to, k čemu je jeho plemeno určeno. Ve čtyřech měsících vystavil pernatou zvěř a doslova zamrzl v zatáčce. Stál tam v tom oblouku pěkně dlouho, dokud modrá minislepice neusoudila, že tahle hra je pěkně blbá a bez šťávy a rozhodla se tomu přidat grády tím, že došla k zrzavé a ztuhlé zatáčce a štípla jí v poklidu do nohy. Zatáčka se vyděsila a dědictví

předků, nedědictví předků, šla se pěkně schovat k páníčkovi, který pro slzy už neviděl (mimořádně, tomu říkám teda solidarita).

Opeřenci okamžitě stouplo sebevědomí až do jedenáctého patra, či spíše do výtahové strojovny našeho domu a rozvášněn vlastním úspěchem se jal prohánět zrzavce po kuchyni. Občas se, pravda, role obrátily, ale to jen proto, že Kostu něco zaujalo - většinou nějaký drobek - a šel to prozkoumat. To pak šel náš lovecký pes obezřetně a pomaloučku za ním, ale jen do takové vzdálenosti, aby stačil, v momentě kdy se Kosta otočí, ještě utéci. Ve vteřině byl dohoněn a štípanci do nohou donucen k jakési prapodivné variantě stepu.

Pravda, pernatec byl při těchto tanečních hodinách dvakrát nechtěně (protože zaútočit na něj nepřípadalo v úvahu, na to se ho Ash příliš bál) přišlápnut, leč na drzosti mu to neubralo. Jen si potom dával o trošilinku větší pozor, ale rozhodně mu to nebránilo v tom, aby kradl Ešusovi hračky. Zejména jeho pískací zelený ježek ho fascinoval natolik, že ho pod stolem uchopil do zobáčku a přehodil si ho přes hlavu. Kdybych to neviděla na vlastní oči, tak tomu nebudu věřit. Mohla jsem jen doufat, že z toho nebude mít Kosta kýlu J. Ash taky rozhodně nevěřil tomu co vidí a když si pak ptáčka k tomu všemu zabrala pro sebe ještě jeho ožužlanou mrkev, tak to už byla teprve konečná. Pravděpodobně usoudil, že s takovýmhle borcem se rozhodně měřit nemůže - alespoň prozatím - a tak jsme poté měli před očima malebné zátiší se psem rozvaleným na boku a anduláčkem rotujícím kolem a oblažujícím psa tím, že mu poskytuje manikúru. Asi usoudil, že pan dochtor je neschopný a Ashovi ty drápky zastříhнул úplně nemožně.

Mně ale přišla na mysl jedna úžasná myšlenka. Když jsem tak viděla, jak zcela nenuceně došlo k tomu, že náš pes ve čtyřech měsících vystavuje zvěř, napadlo mě, využít naši minislepice k obohacení rodinného rozpočtu. Mohli bychom s Kostou objíždět rodnou hroudu a majitelům loveckých plemen učit jejich štěňátka klidu před zvěří. A že bychom měli velkou úspěšnost, tím jsem si stoprocentně jistá, protože Kosta byl rozený ptačí Nebojsa. Úplně to vidím - auto zastaví, otevřou se dveře, já vylezu s rukou v rukavici na dravce (jinak by to asi s tím naším orlosupem nešlo), tam usalašený Kostěj nesmrtelný, u nohy mi štráduje Ešus Zrzavohubec- coby vzorek a všichni jdeme do rachoty.

Netrvalo to moc dlouho a došlo k dalšímu posunu v situaci. Brtník ochořel a místo televizoru používal naši zvířenu, kterou hromadně vypustil do kuchyně místo do arény. Mno a protože

jsem nebyla přítomna - někdo do té práce halt musel - a situaci nekazila se svým „Jééééžíš!! Fuj teď jsem se lekla!“ a „Koukej je rozsadit, ať ho nesežere!“ (myšleno ať Kosta nesežere Ešusa), tak situace se vyvinula následovně - Ash byl ochoten ze strany minislepice akceptovat snad cokoliv. A bojovný opeřenec? Zde si nemohu neodpustit si vsuvku, ke které jsem se dostala přes toho bojovného opeřence - Kostův předchůdce se považoval za jakousi ptačí nadrasu, takže nejenom, že se tituloval: „Já jsem ORÉÉL“ - učila jsem ho totiž: Tady orel, tady orel, jak mě slyšíte? Přepínám!“ a takhle to dopadlo a namísto tady orel volával: „Tady orloj, tady orloj!“ (asi se narodil na Staromáku :D), ale ještě ke všemu o sobě tvrdil, že :“Sem bojovej ptáček!!!“ Snažili jsme se mu vysvětlit, že s tímhle termínem by měl zacházet opatrně, aby si na něj neposvítíl jistý pan poslanec, leč ten mu byl šuma fuk a stál si za svým, že je to bojové plemeno.

No ale zpět - bojovný opeřenec pak v poklidu nejen praktikoval psí manikúru, ale rajtoval Zrzavé hubě po pupku a usedal mu na rypák. A to naše trdýlko jen sedělo, koukalo a pomalu začínalo šilhat z toho, jak mu Kostík furt parkoval na tom jeho šňupáku. Celý stav věci nabral po čase takové obrátky, že když Kostíka hra na honěnou s Ešusem přestala bavit a horolezil po záclonách, tak pes seděl pod oknem v kuchyni, hlavu vyvrácenou vzhůru a úpěnlivě kvílel a přemlouval tak Kostu, ať jde dolů. Asi mu přišlo líto, že už ho Kosta pět minut nerafnul do čeníšku. Což mě uklidnilo natolik, že jediný co jsem si hlídala bylo, jestli se mi ti dva nemotají pod nohy a dál jsem si mohla dělat co jsem chtěla.